Долі своєї я не кляну —
бути луною, будить луну.

Віршиком був я рунних полів —
гнівом на дуків дух мій горів.

Пісня — посестра, степ — побратим, —
вольная воля трьом нам усім.
Двічі я зрадив ніжну сестру.
Потім побачив: без неї умру...

Втретє ми стрілись на чужині,
як запалали перші огні,
і положив святий зарік —
не розлучатись навік.

Брате мій, сестро, любі мої,
вітер жене нас у дивні краї.

З вітром ми щирі: вітер — наш друг, —
хто цей розірве четвертокруг?

Я і посестра, вітер і степ —
ніжність і воля, сила і креп.

Бути луною, будить луну, —
долі своєї я не кляну.
1925. ЧЕРВОНИЙ ШЛЯХ, 1925, ч. 9, с. 22. Передрук із збірки ПРОРОСТЕНЬ, 1926, с. 13-14.